

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστώμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ετησίαι . . . δρ. 8,—
Εξάμηνος . . . > 4,50
Τρίμηνος . . . > 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίαι φρ. χρ. 10,—
Εξάμηνος > 5,50
Τρίμηνος > 3,—

Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

— ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Ὀκτωβρίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 46

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπο Ε. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ὁ ὑπάλληλος ἀπήντησε μειδιῶν :

— Καθαρώτατο ; . . . Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε γιὰ ὅλο τὸν κόσμον . . .

Ὁ Ἀντώνης ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν καὶ ἀπήντησε :

— Δὲν πειράζει. Στείλατέ το. Ἄν δὲν τὸ ἐννοήσουν, θὰ μοῦ ζητήσουν ἐξηγήσεις. Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ τραῖνον θὰ φύγῃ, κ' ἔτσι κερδίζουμε καιρὸ.

— Εἶνε τρελλός ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὑπάλληλος. Ἀλλ' ὅπως δὴποτε διεβίβασε τὸ τηλεγράφημα.

Ὁ κύριος Δυμποῦ ἀπαίρνε τὸν καφέ του, ἀναγινώσκων τὴν ἐφημερίδα, εἰς τὸν κήπον, ὅταν τοῦ τὸ ἔφεραν.

— Ἡ φάρσα ἐξακολουθεῖ, ἐπιθύρισε' φυσικώτατα !

Καὶ ἐκράξε τὴν Ἐδίθ, ἡ ὁποία τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκοπτεν ἄνθη, διὰ νὰ τὰ πάρῃ μαζί της εἰς τὸ Παρίσι.

— Περιττόν, κόρη μου τῆς εἶπε. Οἱ νεκροὶ δὲν κόπτουν ἄνθη οὔτε τὰ ξειδεύουν. Ὅριστε ! Ἀφοῦ μὲ κατέστρεψαν, τώρα μᾶς πεθαίνουν, καὶ μένα καὶ σένα !

Ἡ Ἐδίθ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια, ὅταν ἀνέγνωσε τὸ τηλεγράφημα.

— Εἶνε δουλειὴς ἐκείνου τοῦ βλάκα, τοῦ Ἀντώνη, εἶπε. Βλέπεις ὅτι τὸ ὁμολογεῖ καὶ μόνος του, προσέθεσε, πάντοτε διατεθειμένη νὰ ὑπερασπίζεται τὸν ἀδελφόν της.

— Ἡ αὐτὸς εἶνε, ἡ ὁ Αὐγουστος, ἡ καὶ οἱ δύο, ἐγὼ θὰ τοὺς πληρώσω μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα ! ἀπήντησεν ὁ κύριος Δυμποῦ.

Ὁ τηλεγραφητὴς τῶν Παρισίων κατεξεπλάγη, ὅταν μετ' ὀλίγον ἐδέχθη τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα :

« Ἀφοῦ ἐθεωρήσατε καλὸν νὰ μᾶς στείλετε εἰς οὐρανοὺς, σκεφθῆτε τρόπον νὰ μᾶς ξαναφέρετε.

« Σὰς δίδω καιρὸν δώδεκα ὥρας. Πεθαμένοι ἢ ζωντανοί, αὐριοι θὰ εἰμεθα εἰς τὸ Παρίσι ».

— Τί σημαίνουν αὐτά ; ἐπιθύρισε ὁ ὑπάλληλος.

Ἀλλὰ νέα ἐκπληξὶς τὸν ἐπερίμενε.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ Ἀντώνης παρουσιάσθη μὲ τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα :

« Διὰ νὰ σώσουν τιμὴν ἄσπρων τρι-

ἔξω, νὰ μοῦ γράψῃ δυὸ γλυκὰ λόγια . . .

Ἦτο μόλις ἡ ἕκτη ὥρα, καὶ ἐπειδὴ τὸ τηλεγράφημα τὸ καλοκαίρι κλείει εἰς τὰς ἑννέα, ἡμποροῦσε νὰ λάβῃ ἀκόμη μίαν ἀπάντησιν.

Ἐστειλε λοιπὸν δεύτερον τηλεγράφημα πρὸς τὸν Ἀντώνην, ἐρωτῶν :

« Ποῦ εἶνε ὁ υἱός μου ; Διατί δὲν μοῦ τηλεγραφεῖ αὐτός ; »

Εἰς τὰς ἑννέα παρὰ τέταρτον ἔφθασεν ἡ ἐπομένη ἀπάντησις :

« Ὁ κύριος Αὐγουστος εἶνε εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. — Ἀντώνης ».

Ὁ κύριος Δυμποῦ ἀνεπήδησε. Μὰ τί συνέβαινε λοιπόν ; . . . Ἀ ! αὐτὴν

τὴν φορὰν τίποτε δὲν θὰ τ' ἐνέκρατευσεν ! Ἐπρεπε νὰ τελειώσῃ ἐπιτέλους ἡ μακρὰ αὐτὴ κωμῳδία, ἡ ὁποία ἐξέθετε τὴν ἀξιοπρέπειαν ὅλων !

Εἰς μάτην ἡ Ἐδίθ προσεπάθει νὰ καθυσχάσῃ τὸν πατέρα της. Καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια ἦτο ἀνήσυχος, μὴ γνωρίζουσα τί νὰ ὑποβέσῃ. Εὐτυχῶς, μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, πέμπτον τηλεγράφημα, ὑπογεγραμμένον τοῦτο ἀπὸ τὸν Αὐγουστον, ἦλθε νὰ καθυσχάσῃ καὶ τοὺς δύο.

Ἰδοὺ τί περιεῖχε :

« Ὡδήγησα πρῶτ' Κορ-

« Ξεναγεῖ τοὺς Κορπανῶφ, μπαμπά ! ἀπήντησεν ἡ Ἐδίθ. »
(Σελίς 373, στ. β'.)

πῶφ εἰς Βερσαλλίας.

« Πρὸ ὀλίγου ἔμαθα τί σὰς ἐτηλεγράφησεν ὁ Ἀντώνης. Εἶνε βλάξ ! Νὰ σὰς τὰ ἐξηγήσω ὅλα : ἐπιστρέφω ἀπὸ Ἀστυνομίαν, ὅπου κατήγγειλα ὅτι λωπο-

δύτης μὲ ἀπῆλλαξε πορτοφολίου μου περιέχοντος διακόσια φράγκα. Δωμά-

τια ἔτοιμα. Ἀλλὰ θὰ σὰς παρακάλουν περιμεῖνατε ἐξηγήσεις ταχυδρομικῶς.

Χαιρετίσματα. — Αὐγουστος ».

— Δὲν θὰ περιμείνω ἀπολύτως τίποτε ! ἐδήλωσεν ὁ κύριος Δυμποῦ.

πῶφ εἰς Βερσαλλίας.

« Πρὸ ὀλίγου ἔμαθα τί σὰς ἐτηλεγράφησεν ὁ Ἀντώνης. Εἶνε βλάξ ! Νὰ σὰς τὰ ἐξηγήσω ὅλα : ἐπιστρέφω ἀπὸ Ἀσ-

τυνομίαν, ὅπου κατήγγειλα ὅτι λωπο-

δύτης μὲ ἀπῆλλαξε πορτοφολίου μου περιέχοντος διακόσια φράγκα. Δωμά-

τια ἔτοιμα. Ἀλλὰ θὰ σὰς παρακάλουν περιμεῖνατε ἐξηγήσεις ταχυδρομικῶς.

Χαιρετίσματα. — Αὐγουστος ».

Αὔριο θὰ πάρωμε τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'

Μ' ὅλα ταῦτα, ὁ Αὐγουστος ἐγέλασε πολὺ ὅταν ὁ Ἀντώνης τῷ ἐπέδειξε τὰ διαμειφθέντα τηλεγραφήματα.

— "Ὁθελα νὰ δλεπα τὰ μούτρα τῶν τηλεγραφετῶν ποὺ διεδίδασαν αὐτοὺς τοὺς γρίφους! Ἀ, πόσο θὰ γελοῦσα ἀκόμη, ἂν δὲν εἶχα τόσες φασαρίες!...

Εἰς τὴν ἀστυνομίαν, πολὺ ἀμυδρὰς ἐλπίδας τῷ εἶχον δώση ὅτι ἡμποροῦσε νὰ ἐπανεύρη τὸ πορτοφόλι του.

Ἐν τῇ σιωπῇ τῆς νυκτός, ἐνῶ ἐστρέφετο ἄγρυπνος ἐπὶ τῆς κλίνης του ὡς τὸ ψηφόν, ὁ νέος ἔδλεπε μελαγχολικῶς νὰ παρελαύνουν αἱ εἰκόνας τῶν σκέψεών του.

Μόλις τὸ πρῶτὸ κατῶρθωσεν νὰ κοιμηθῇ. Ἀλλ' εἰς τὰς ὀκτὼ εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁ Ἀντώνης, ἐπισείων ἐν τηλεγράφημα.

— "Ἀχ πῶς κτυπᾷ ἡ καρδιά μου, κύριε!... ἐξωμολογήθη ὁ ὑπηρέτης· τί νὰ λή ἀρά γε...

Ὁ Αὐγουστος τὸ ἀπεσφράγισε. Ἐλαφρὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη του κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ἔπειτα ἀνήγγειλε:

— Πρέπει νὰ πάω εἰς τὸ Σταθμὸν τοῦ Λυών, νὰ πάρω τὸ θεῖο καὶ τὴν ἐξαδέλφη, ἀπόψε, εἰς τὰς πέντε καὶ σαράντα.

Ὁ Ἀντώνης κατένευσε κατευχαριστημένως.

— "Ἔτσι ἔ; λαμπρά!... Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσῃς, κύριε, ὅτι δική μου ἦταν ἡ μεγαλοφυΐα αὐτῆς ἰδέας!

Καὶ ἐπειδὴ ἔδλεπε τὸν Αὐγουστον γελῶντα:

— Μάλιστα μεγαλοφυΐας, διαμαρτυρήθη, ἀφοῦ μᾶς σώζει...

Ὁ Αὐγουστος ὕψωσε τοὺς ὤμους:

— Ζήτησε πιστοποιητικὸν μεγάλου ἀνδρός, ἂν σοὺ τὸ λέγῃ ἡ καρδιά σου, ἀπαίτησε ἀκόμη νὰ σὲ θάψουν καὶ εἰς τὸ Πάνθεον, ἀλλὰ μὴν ξεχάσῃς νὰ μοῦ φέρῃς ἐν ἄ-

μᾶξι εἰς τέσσαρες καὶ μισή, καὶ νὰ φροντίσῃς νὰ εἶνε ὅλα ἐν τάξει εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς Ἑδῆθ καὶ εἰς τὴν βιβλιοθήκη.

— Δὲν μένει παρὰ νὰ τοποθετήσωμε τὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου, ὑπέλαβεν ὁ Ἀντώνης, δεικνύων τὸ ἐπιπλόν, τὸ ὁποῖον, ἀπαξ ἤδη, εἶχε μεταναστεύσει κατὰ τὸν κυρίου του.

— Βάλ' το εἰς τὴν τραπεζαρία ἂν δὲν ξέρῃς τί νὰ τὸ κάμῃς. Λίγο μὲ μέλει.

Ἐγὼ δὲ θάχω πιά νὰ κρατῶ λογαριασμούς...

Ἀπὸ αὐριον, ἐλπίζω, ὁ μπαμπᾶς ἀναλαμβάνει τὰ ἡνία τοῦ Κράτους...

Ἦταν καιρὸς, μὰ τὴν ἀλήθειαν!

— Καὶ πῶς θὰ περάσωμε μίαν-δυὸ ὥρες εἰς τὸ στρατιωτικὸν Μουσεῖον, εἶνε ἀποφασισμένον. Διὰ τὸ ἀπόγευμα, δὲν ἀπεφασίσθη ἀκόμη τίποτε. Ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ

Σταθμὸν, οἱ ἐξαδελφοὶ Κορπανῶφ θὰ περπατήσουν μονάχοι τοὺς ἐδῶ-γύρω, ὑποθέτω.

— Δὲν θὰ μὲ χρειασθοῦν ἐμένα;

— Ὁχι.

Εἰς τὰς ἑνδεκα, νέον τηλεγράφημα, ἀπὸ τὸ Νεβέρ αὐτό, ἔλεγε:

— Ἐὰν δὲν προφθάσωμεν τὸ τραῖνον τῶν πέντε καὶ σαράντα, περιμένε μας μετὰ τὸ ἐπόμενον.

Ὁ Αὐγουστος ἐ-

στάθησε καὶ ἀνέβη ἐπὶ τὸν Κόριλλον ἐπὶ τῶν γονάτων του...

Ἐξήγησε τὰ διατρέγοντα—ὅσον ἡμποροῦσε τουλάχιστον—εἰς τοὺς ξένους του, καὶ τοῖς ἐξήγησε συγγνώμην διότι ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς ἀφίστη τὸ ἀπόγευμα διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς προῦπάντησιν τῶν συγγενῶν, τοὺς ὁποίους ἐπερίμενε.

— Καὶ ποῦ θὰ τοὺς βάλετε; ἡρώτησεν ἡ Μαρία-Σοφία. Ἐρεῖς πιάσαμε σχεδὸν ὅλο τὸ σπῆτι. Μήπως μποροῦσε...

— Μὴν ἀνησυχῇτε, ἐξαδέλφη μου, δέχομεν ὁ Αὐγουστος, ἔλαβα τὰ μέτρα μου καὶ ὅλα θὰ εὐνοηθῶν.

Καὶ ἡλλαξε θέμα συνομιλίας, φοβηθεὶς μήπως θὰ τῷ ἐξήτουν περὶ τῶν ἀναμενόμενων συγγενῶν πληροφωρίας, αἱ ὁποῖαι θὰ τὸν ἡνάγκαζον πάλιν νὰ ψευσθῇ.

Περὶ τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν, ἐπέβη ἀμάξης διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Λυών.

Τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὥραν, ἄλλη ἀμάξα, φορτωμένη μετὰ ἀποσκευάς, ἐστάματῃς πρὸ τοῦ ἀριθμοῦ 244 τοῦ Βουλεβάρτου Ἀγίου Γερμανοῦ. Ὁ κύριος Δυμπουᾶ καὶ ἡ Ἑδῆθ κατήλθον ἐξ αὐτῆς...

Φθάσαντες εἰς Νεβέρ ἐγκαίρως ὥστε νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ Λαρός, εἶχον κερδίσει οὕτω μίαν ὥραν. Τὸ δεύτερον τηλεγράφημα τοῦ κ. Δυμπουᾶ τοῖς ἐξήσφαλιν ἄλλην μίαν. Ἦτο ἀκριβὲς ὅτι ἐχρειάζετο εἰς τὸν πατέρα τοῦ Αὐγουστοῦ, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἐν σχέδιόν του.

Ὅταν ὁ Ἀντώνης εἶδε τοὺς κυρίους του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μαζί των κλειδί, νὰ εἰσερχονται ἐξαφνὰ εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν ἐξέπληγαν, ὥστε ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χεῖρά του μίαν τσαγιέρα ἐκ πορσελάνης, τὴν ἵποῖαν ἐκράτει τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Ὁ Κύριος!... ἡ Δεσποινὶς!... Ἀπὸ τὴν ἐδῶ!... Καλ' ἐγὼ θὰ χάσω τὸ νοῦ μου!

Καὶ πραγματικῶς, ἤρχισε νὰ χάνῃ τὴν μνήμην του, διότι ἐκύτταζεν ὁλόγυρα φοβισμένους καὶ λησμονῶν ὅτι οἱ ἐξαδελφοὶ Κορπανῶφ ἔλειπαν εἰς περιπάτον.

— Τώρα μάλιστα ἔφυγε ὁ κύριος Αὐγουστος, ἐξηκολούθησε. Αὐτὸς ὁ τηλεγράφος δὲν ξέρεῖ πιά τί λέει!

— Καὶ ποῖος ξέρεῖ πιά τί λέει! ὑπέλαβεν ἡ Ἑδῆθ γελοῦσα καὶ πρῶτα πρῶτα ἐσὺ, καλὲ μου Ἀντώνη!

— "Ε! ὅταν εἶνε ὑποχρεωμένος κανεὶς νὰ λήψῃ ψέμματα... Ἀλλὰ τώρα πιά ἐμεῖς τὰ ξεσκολήσαμε. Ἀπὸ τῶν δὲ καὶ δεκαπέντε ἡμέρες εἴπαμε καὶ λέμε ψέμματα μετὰ τὸ καντάρι.

— Ναί, ὡς καὶ ὁ Μπαρμπ' Ἀναστάσης, ποῦ εἶπ'...

καθὼς φαίνεται, τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ φοβερότερα,

καθὼς φαίνεται, τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ φοβερότερα,

καθὼς φαίνεται, τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ φοβερότερα,

καθὼς φαίνεται, τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ φοβερότερα,

παρετήρησεν αὐστηρῶς ὁ κ. Δυμπουᾶ. — Ὅσο γι' αὐτὰ, σὺς βεβαίω, κύριε, πῶς ἐγὼ δὲ φταίω καθόλου. Τοῦ σύστησα μονάχα νὰ λήῃ—ἐξ αἰτίας τῶν ἐξαδέλφων, ξέρετε,—πῶς ἡ οἰκογένεια Δυμπουᾶ λείπει στήν Ἀμερική. Τίποτε περισσότερο! Τὰλλα τὰόγαλε ἀπὸ τὸ νοῦ του.

Ὁ κύριος Δυμπουᾶ ὕψωσε τοὺς ὤμους εἰρωνικῶς.

— Παρακάλεσε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Κορπανῶφ νὰ ἔλθουν νὰ μ' εὐρουν ἐστὶν βιβλιοθήκη.

— Μάλιστα, κύριε! μόλις γυρίσουν...

— Μὰ ποῦ εἶνε τώρα;

— Σεργιανίζουν... στήν πλατεῖα τῆς Ὀμονοίας ἢ στὰ Ἑλύσια... κάπου ἐκεῖ.

— Πάρ' ἐν ἀμάξῃ καὶ πῆγαινε γρήγορα νὰ μοῦ τοὺς φέρῃς. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μιλήσωμε μαζί πρὶν ἐπιστρέψῃ ὁ Αὐγουστος.

— Κύριε... εἶπεν ὁ Ἀντώνης τρέμων... κύριε... ἐπανελάβεν ὡς νὰ μὴν ἐτόλμα νὰ ἐκστομίσῃ τὴν συνέχειαν... δὲν πιστεύω νὰ τοὺς θέλετε γιὰ νὰ...

δὲν σκοπεύετε νὰ...

— Κύρ' Ἀντώνη! νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ ἀνακρίνετε, δέχομεν ὁ κ. Δυμπουᾶ, μετὰ τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ κάμῃ αὐστηρόν.

— Ἀχ! ἐστέναξεν ὁ Ἀντώνης δραματικῶς, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας πλησιάζει... Ὁ κύριος Αὐγουστος κ' ἐγὼ θὰ ξεσκεπασθοῦμε...

Ψεῦτες, σοὺ λέει ὁ ἄλλος... Καὶ ὅμως, στήν ἡλικία μου, εἶνε πολὺ σκληρὸ καὶ ἀδικο... ἔτσι μόνο, γιατί σήκωσα τὰ χεῖρια στὸ ταβάνι. Ἀν καὶ ἀπὸ τότε...

χμ!... ἀπὸ τότε...

(Ἐπειτα συνέχισεν) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην συνέβη, ἀπὸ τὸ μεσημέρι, νὰ πιάσῃ βροχή.

Βροχὴ ἐπίμονος, διαρκής, ἀλλὰ τόσο λεπτή, τόσο ἀνεπαίσθητος, ὥστε δὲν ἤξευρες ἂν βρέχῃ ἢ ἂν δὲν βρέχῃ, καὶ ἔβλεπες εἰς τὸν δρόμον τοὺς μισοὺς διαβάτας μετὰ ὑμβρέλλας ἀνοικτάς, καὶ τοὺς ἄλλους μισοὺς μετὰ κλειστάς. Καὶ ὅμως ἔφθασεν αὐτὴ ἡ βροχούλα, ἡ ἰδέα τῆς βροχῆς, νὰ ματαιώσῃ ὅλας σχεδὸν τὰς ἀπογευματινάς! Καὶ ὅχι μόνον εἰς τὴν Νέαν Σικηνὴν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ καλοκαιρινὰ θεάτρα, ὅπου ἡ τέχνη δὲν ἀποτελεῖ ἴσως τόσο ἀσφαλὲς ἐγγύησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Δημοτικόν, τὸ χειμωνιάτικον, ὅλγον ἔλειψε νὰ ἀναβληθῇ ἡ παράστασις ἐλλείψει θεατῶν!

Εἶνε πολὺ περίεργον, ὅτι ὀλίγη βροχὴ, ὀλίγη λάσπη εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε ἱκανὴ ὅχι μόνον μίαν παράστασιν, ἀλλὰ καὶ κάθε ζῶν καὶ κίνησιν νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ ματαιώσῃ, νὰ σταματήσῃ, νὰ ἀναβάλῃ. Διαδηλώσεις, συλλαλητήρια, τελεταί, ὑποδοχαί, συνεδριάσεις, διαλέξεις, ἐπισκέψεις, περίπατοι, μαθήματα, χοροί,

καὶ μέσ' ἐστὶν ἡ ἀνάμειξη τῶν ἀνθρώπων, ὅπου ἡ τέχνη δὲν ἀποτελεῖ ἴσως τόσο ἀσφαλὲς ἐγγύησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Δημοτικόν, τὸ χειμωνιάτικον, ὅλγον ἔλειψε νὰ ἀναβληθῇ ἡ παράστασις ἐλλείψει θεατῶν!

Εἶνε πολὺ περίεργον, ὅτι ὀλίγη βροχὴ, ὀλίγη λάσπη εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε ἱκανὴ ὅχι μόνον μίαν παράστασιν, ἀλλὰ καὶ κάθε ζῶν καὶ κίνησιν νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ ματαιώσῃ, νὰ σταματήσῃ, νὰ ἀναβάλῃ. Διαδηλώσεις, συλλαλητήρια, τελεταί, ὑποδοχαί, συνεδριάσεις, διαλέξεις, ἐπισκέψεις, περίπατοι, μαθήματα, χοροί,

καὶ μέσ' ἐστὶν ἡ ἀνάμειξη τῶν ἀνθρώπων, ὅπου ἡ τέχνη δὲν ἀποτελεῖ ἴσως τόσο ἀσφαλὲς ἐγγύησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Δημοτικόν, τὸ χειμωνιάτικον, ὅλγον ἔλειψε νὰ ἀναβληθῇ ἡ παράστασις ἐλλείψει θεατῶν!

Εἶνε πολὺ περίεργον, ὅτι ὀλίγη βροχὴ, ὀλίγη λάσπη εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε ἱκανὴ ὅχι μόνον μίαν παράστασιν, ἀλλὰ καὶ κάθε ζῶν καὶ κίνησιν νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ ματαιώσῃ, νὰ σταματήσῃ, νὰ ἀναβάλῃ. Διαδηλώσεις, συλλαλητήρια, τελεταί, ὑποδοχαί, συνεδριάσεις, διαλέξεις, ἐπισκέψεις, περίπατοι, μαθήματα, χοροί,

καὶ μέσ' ἐστὶν ἡ ἀνάμειξη τῶν ἀνθρώπων, ὅπου ἡ τέχνη δὲν ἀποτελεῖ ἴσως τόσο ἀσφαλὲς ἐγγύησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Δημοτικόν, τὸ χειμωνιάτικον, ὅλγον ἔλειψε νὰ ἀναβληθῇ ἡ παράστασις ἐλλείψει θεατῶν!

Εἶνε πολὺ περίεργον, ὅτι ὀλίγη βροχὴ, ὀλίγη λάσπη εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε ἱκανὴ ὅχι μόνον μίαν παράστασιν, ἀλλὰ καὶ κάθε ζῶν καὶ κίνησιν νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ ματαιώσῃ, νὰ σταματήσῃ, νὰ ἀναβάλῃ. Διαδηλώσεις, συλλαλητήρια, τελεταί, ὑποδοχαί, συνεδριάσεις, διαλέξεις, ἐπισκέψεις, περίπατοι, μαθήματα, χοροί,

καὶ μέσ' ἐστὶν ἡ ἀνάμειξη τῶν ἀνθρώπων, ὅπου ἡ τέχνη δὲν ἀποτελεῖ ἴσως τόσο ἀσφαλὲς ἐγγύησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Δημοτικόν, τὸ χειμωνιάτικον, ὅλγον ἔλειψε νὰ ἀναβληθῇ ἡ παράστασις ἐλλείψει θεατῶν!

Εἶνε πολὺ περίεργον, ὅτι ὀλίγη βροχὴ, ὀλίγη λάσπη εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε ἱκανὴ ὅχι μόνον μίαν παράστασιν, ἀλλὰ καὶ κάθε ζῶν καὶ κίνησιν νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ ματαιώσῃ, νὰ σταματήσῃ, νὰ ἀναβάλῃ. Διαδηλώσεις, συλλαλητήρια, τελεταί, ὑποδοχαί, συνεδριάσεις, διαλέξεις, ἐπισκέψεις, περίπατοι, μαθήματα, χοροί,

καὶ μέσ' ἐστὶν ἡ ἀνάμειξη τῶν ἀνθρώπων, ὅπου ἡ τέχνη δὲν ἀποτελεῖ ἴσως τόσο ἀσφαλὲς ἐγγύησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Δημοτικόν, τὸ χειμωνιάτικον, ὅλγον ἔλειψε νὰ ἀναβληθῇ ἡ παράστασις ἐλλείψει θεατῶν!

Εἶνε πολὺ περίεργον, ὅτι ὀλίγη βροχὴ, ὀλίγη λάσπη εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε ἱκανὴ ὅχι μόνον μίαν παράστασιν, ἀλλὰ καὶ κάθε ζῶν καὶ κίνησιν νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ ματαιώσῃ, νὰ σταματήσῃ, νὰ ἀναβάλῃ. Διαδηλώσεις, συλλαλητήρια, τελεταί, ὑποδοχαί, συνεδριάσεις, διαλέξεις, ἐπισκέψεις, περίπατοι, μαθήματα, χοροί,

καὶ μέσ' ἐστὶν ἡ ἀνάμειξη τῶν ἀνθρώπων, ὅπου ἡ τέχνη δὲν ἀποτελεῖ ἴσως τόσο ἀσφαλὲς ἐγγύησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Δημοτικόν, τὸ χειμωνιάτικον, ὅλγον ἔλειψε νὰ ἀναβληθῇ ἡ παράστασις ἐλλείψει θεατῶν!

Εἶνε πολὺ περίεργον, ὅτι ὀλίγη βροχὴ, ὀλίγη λάσπη εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε ἱκανὴ ὅχι μόνον μίαν παράστασιν, ἀλλὰ καὶ κάθε ζῶν καὶ κίνησιν νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ ματαιώσῃ, νὰ σταματήσῃ, νὰ ἀναβάλῃ. Διαδηλώσεις, συλλαλητήρια, τελεταί, ὑποδοχαί, συνεδριάσεις, διαλέξεις, ἐπισκέψεις, περίπατοι, μαθήματα, χοροί,

καὶ μέσ' ἐστὶν ἡ ἀνάμειξη τῶν ἀνθρώπων, ὅπου ἡ τέχνη δὲν ἀποτελεῖ ἴσως τόσο ἀσφαλὲς ἐγγύησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Δημοτικόν, τὸ χειμωνιάτικον, ὅλγον ἔλειψε νὰ ἀναβληθῇ ἡ παράστασις ἐλλείψει θεατῶν!

Εἶνε πολὺ περίεργον, ὅτι ὀλίγη βροχὴ, ὀλίγη λάσπη εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε ἱκανὴ ὅχι μόνον μίαν παράστασιν, ἀλλὰ καὶ κάθε ζῶν καὶ κίνησιν νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ ματαιώσῃ, νὰ σταματήσῃ, νὰ ἀναβάλῃ. Διαδηλώσεις, συλλαλητήρια, τελεταί, ὑποδοχαί, συνεδριάσεις, διαλέξεις, ἐπισκέψεις, περίπατοι, μαθήματα, χοροί,

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΒΡΟΧΟΦΟΒΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΓΓΛΟΙ καὶ μικροί, οἱ Ἀθηναῖοι φοβοῦνται τὴν βροχὴν. Τὸ πιστεύει αὐτὸ ἄνθρωπος; Καὶ ὅμως εἶνε ἀλήθεια. Πολλὲς φορές τὸ παρετήρησα, καὶ πάλιν τὴν περασμένην Κυριακὴν μοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ τὸ ἐνθυμῶμαι.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅλα σχεδὸν ἀθηναϊκὰ θεάτρα εἶχαν προκηρύξῃ παραστάσεις ἀπογευματινάς δι' οἰκογενεῖας. Αἱ ἀπογευματινὰ, καθὼς ξεύρετε, ἀρχίζουσι ἀπὸ τὰς πέντε καὶ τελειοῦν εἰς τὰς ἑπτὰ, εἶνε δὲ καλὴ εὐκαιρία δι' ὅσους δὲν εἰμποροῦν νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ θέατρον τὴν νύκτα, καὶ προπάντων διὰ τὰ παιδιά. Διὰ τοῦτο τάχροσθήρια τῶν ἀπογευματινῶν εἰς τὰς Ἀθήνας — τί χαριτωμένα!

ἀποτελοῦνται ὡς ἐπιτοκλειστον ἀπὸ νεαροῦς φοιτητάς, μαθητὰς καὶ μαθητρίδας, μετὰ τὰς μητέρας των ἢ τὰς παιδαγωγούς των. Κάποτε συνοδεύει καὶ κανένας ὑποχρεωτικὸς θεῖος, ἐξαδέλφος ἢ ἀπλῶς φίλος τῆς οἰκογενεῖας· τὰ δὲ θεάτρα φροντίζουν νὰ δίδουν εἰς τὰς ἀπογευματινάς τινὰς ἐργα ποὺ νὰ εἶνε ὡς οὐδὲν ποτε κατάλληλα δι' οἰκογενεῖας (καὶ λέγω ὡς οὐδὲν ποτε, διότι ὡς κατήντησε τώρα τὸ ἑλληνικὸν θέατρον, δύσκολα εἰμπορεῖ νὰ δοθῇ παράστασις ὡς ἐκεῖνου ἀνεπίληπτος καὶ ἀκίνδυνος...)

Λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην συνέβη, ἀπὸ τὸ μεσημέρι, νὰ πιάσῃ βροχή.

Βροχὴ ἐπίμονος, διαρκής, ἀλλὰ τόσο λεπτή, τόσο ἀνεπαίσθητος, ὥστε δὲν ἤξευρες ἂν βρέχῃ ἢ ἂν δὲν βρέχῃ, καὶ ἔβλεπες εἰς τὸν δρόμον τοὺς μισοὺς διαβάτας μετὰ ὑμβρέλλας ἀνοικτάς, καὶ τοὺς ἄλλους μισοὺς μετὰ κλειστάς. Καὶ ὅμως ἔφθασεν αὐτὴ ἡ βροχούλα, ἡ ἰδέα τῆς βροχῆς, νὰ ματαιώσῃ ὅλας σχεδὸν τὰς ἀπογευματινάς! Καὶ ὅχι μόνον εἰς τὴν Νέαν Σικηνὴν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ καλοκαιρινὰ θεάτρα, ὅπου ἡ τέχνη δὲν ἀποτελεῖ ἴσως τόσο ἀσφαλὲς ἐγγύησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Δημοτικόν, τὸ χειμωνιάτικον, ὅλγον ἔλειψε νὰ ἀναβληθῇ ἡ παράστασις ἐλλείψει θεατῶν!

Εἶνε πολὺ περίεργον, ὅτι ὀλίγη βροχὴ, ὀλίγη λάσπη εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε ἱκανὴ ὅχι μόνον μίαν παράστασιν, ἀλλὰ καὶ κάθε ζῶν καὶ κίνησιν νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ ματαιώσῃ, νὰ σταματήσῃ, νὰ ἀναβάλῃ. Διαδηλώσεις, συλλαλητήρια, τελεταί, ὑποδοχαί, συνεδριάσεις, διαλέξεις, ἐπισκέψεις, περίπατοι, μαθήματα, χοροί,

καὶ μέσ' ἐστὶν ἡ ἀνάμειξη τῶν ἀνθρώπων, ὅπου ἡ τέχνη δὲν ἀποτελεῖ ἴσως τόσο ἀσφαλὲς ἐγγύησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Δημοτικόν, τὸ χειμωνιάτικον, ὅλγον ἔλειψε νὰ ἀναβληθῇ ἡ παράστασις ἐλλείψει θεατῶν!

Εἶνε πολὺ περίεργον, ὅτι ὀλίγη βροχὴ, ὀλίγη λάσπη εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε ἱκανὴ ὅχι μόνον μίαν παράστασιν, ἀλλὰ καὶ κάθε ζῶν καὶ κίνησιν νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ ματαιώσῃ, νὰ σταματήσῃ, νὰ ἀναβάλῃ. Διαδηλώσεις, συλλαλητήρια, τελεταί, ὑποδοχαί, συνεδριάσεις, διαλέξεις, ἐπισκέψεις, περίπατοι, μαθήματα, χοροί,

καὶ μέσ' ἐστὶν ἡ ἀνάμειξη τῶν ἀνθρώπων, ὅπου ἡ τέχνη δὲν ἀποτελεῖ ἴσως τόσο ἀσφαλὲς ἐγγύησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Δημοτικόν, τὸ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΑΙ ΕΦΗΒΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

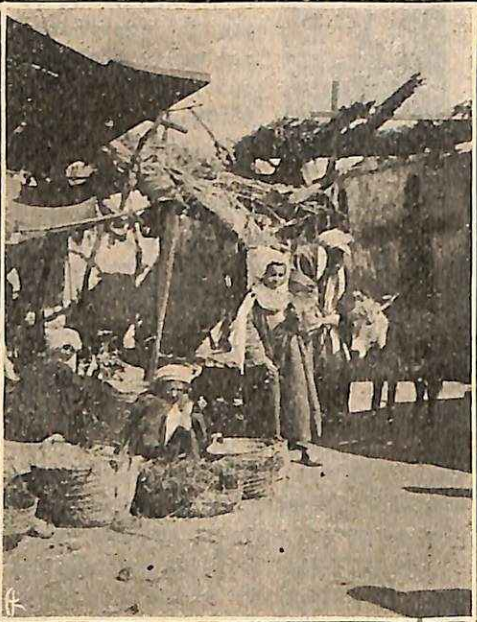
Το 356 π. Χ. την έκτην του μηνός Έκατομβαιώνος ή Λώου, όπως τονώνμαζαν οι Μακεδόνες (την 21 Ιουλίου καθ' ἡμέραν), απέκτησεν ὁ Φίλιππος τὸν Ἀλέξανδρον ἐκ τῆς Ὀλυμπιάδος, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἑπειρωτῶν Μολοσσῶν, τῆς ὁποίας τὸ γένος ἀνέβαινεν ἕως εἰς τὸν Νεοπτόλεμον, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην δύο ἄλλα χαρποῖα ἀγγέλματα ἐφθάναν συγχρόνως εἰς τὸν Φίλιππον· τὸ ἓν ἦτο ὅτι ὁ στρατηγὸς τοῦ Παρμενίων ἐνίκησε τοὺς Ἰλλυριοὺς εἰς μάχην μεγάλην· τὸ δὲ ἄλλο, ὅχι ὀλιγώτερον σημαντικὸν διὰ τὴν ἑλληνικὴν φιλοτιμίαν, ὅτι ὁ βασιλικὸς ἵππος ἐνίκησεν εἰς τὰς ἵπποδρομίας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Τὴν νύκτα τῆς γεννήσεώς του συνέπεσε καὶ ἡ πυρόπλησις τοῦ ἐν Ἐφέσῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας περιφύμου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος· τὸ συμβῆν δὲ τοῦτο ἐθεωρήθη ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας ὡς σημεῖον μεγάλης συμφορᾶς, τὴν ὁποίαν ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐγέννα διὰ τοὺς Πέρσας δεσπότας τῆς.

Τὸ μέλλον τοῦ νεοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ ὁποῖον τοιοῦτοι οἰωνοὶ ἐφαίνετο ὅτι προέλεγαν πόσον μέγα ἐμελλέποτε νὰ εἶνε, ἐνωρὶς προεδήλωσεν αὐτὴ ἡ ἑκτακτὸς φύσις του. Καὶ ὁ Φίλιππος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ψυχὴν ἤδη ἐκυφοροῦντο τὰ μεγαλεπήβολα τοῦ μέλλοντος σχέδια, καὶ ὁ ὅποιος γοργῶς πλέον διὰ μεγάλων ἐργῶν ἐσπευδε πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῶν, ἐφρόντισεν ἐνωρὶς νὰ δώσῃ τὴν τελειοτάτην μόρφωσιν εἰς τὸν υἱόν του.

Τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ Ἀλεξάνδρου διηύθυνεν ὁ συγγενὴς τῆς Ὀλυμπιάδος Λεωνίδας, ἀνὴρ αὐστηροῦ ἥθους, παιδαγωγὸς δὲ αὐτοῦ κατεστάθη ὁ Ἀκαρινὰν Λυσίμαχος. Ὁ Λυσίμαχος οὗτος χαριέντως ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸν τοῦ Φοίνικα, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον Ἀχιλλέα, Πηλέα δὲ τὸν Φίλιππον. Διότι φανερὰ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶχαν βαθεῖαν συνείδησιν τοῦ μεγάλου τῶν ἐργῶν. Παρακολοῦθούντες τὴν ἀνάπτυξιν τῆς εὐγενούς φύσεως τοῦ παιδὸς, μεμυημένοι δὲ εἰς τὰς μεγάλας ιδέας τῆς πολιτικῆς τοῦ Φιλίππου, προέβλεπαν τὸ υπεράνθρωπον σχεδὸν μεγαλεῖον τοῦ λεοντώδους νέου, τὸν ὁποῖον ἀνέτρεφαν.

Ἄλλ' ὁ Φίλιππος δὲν ἠρέσθη εἰς τὴν παιδείαν ταύτην τοῦ υἱοῦ του. Οὕτε ἐζήτησε, πρὸς ὑψηλοτέραν αὐτοῦ μόρφω-

σιν, κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἀνατροφῆς τῶν εὐγενῶν νέων τῆς τότε Ἑλλάδος, τοὺς ῥήτορας ἐκείνους διδασκάλους, οἱ ὁποῖοι καὶ τότε καὶ αἰῶνας ἀργότερα ἐκυριόρχησαν εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ὅχι πάντοτε πρὸς τὸ καλὸν οὕτε αὐτῶν οὕτε τῆς νεολαίας. Ὁ Φίλιππος ἀπετάθη ἀμέσως πρὸς τὴν μέγαν φιλόσοφον Ἀριστοτέλην, Σταγειρίτην Μακεδόνα, μαθητὴν τοῦ Πλάτωνος, ἀλλὰ

Ἀραβικὴ Ἀγυρά.

Ἀραπὶναι μεταβαίνουσαι εἰς τὸν Νεῖλον μετὰ τὰς στάμνας των. (10ῦς τῆς Κεφαλληνίας. Α' Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.)

ὅπως διόλου διάφορον τοῦ Πλάτωνος, καὶ μὲ εὐγενέστατον, ὅντως βασιλικὸν τρόπον, ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ τῆς ἐκπαίδευσιν. «Δὲν χαίρω τόσον, τοῦ ἔγραψεν, ὅτι ἔχω υἱόν, ὅσον χαίρω διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν ἐποχὴν σου». Προδήλως ὁ Φίλιππος, τέλειος γνώστης τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων καὶ ὑψηλῆς μορφώσεως ἡγεμὼν, ἐγγνώριζε καλλίτερον παντὸς Ἑλλήνος, ποῦ ἔπρεπε νὰ τείνῃ ἡ ἀληθὴς παιδεία. Βαθὺς δὲ ἐκτιμητὴς τῶν ἐπιπλαθῶν ρο-

πῶν τῆς ἑλληνικῆς εὐφυΐας, ἡ ὁποία μὲ τὴν πολλὴν ρητορικὴν μόρφωσιν ἀφινε βαθυτέρας τῆς ψυχῆς δυνάμεις ἀκαλλισργήτους, ἐζήτησε τὸν βαθύτατον καὶ κριτικώτατον ἐπιστήμονα τῆς ἐποχῆς του καὶ ὅλων τῶν αἰώνων—διότι αὐτὸς ἦτο ὁ «φιλόσοφος» Ἀριστοτέλης, —νὰ καταστήσῃ διδάσκαλον τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας καὶ Ἑλλάδος. Μία τοιαύτη λεπτομέρεια δίδει περισσώτερον ἀπὸ κάθε ἱστορικὴν μαρτυρίαν σαφὴν ἰδέαν περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Φιλίππου, τῆς ἐξόχου διανοίας του, τῆς διορατικότητός του καὶ τῶν μεγάλων ιδεῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκυριόρχουν εἰς τὴν περίλαμπρον μακεδονικὴν αὐλήν.

Ὁ Φίλιππος δὲν ἐκράτησε καὶ τὸν υἱόν του εἰς τὰ ἀνάκτορα διὰ νὰ ἀκούῃ τὰ μαθήματα τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀλλ' ἐπεμψε καὶ τοὺς δύο μακρὰν τῆς αὐλικῆς ἐθιμοταξίας καὶ μεγαλοπρεπείας, καὶ μακρὰν ἴσως τῶν θωπεϊῶν τῶν γονέων, εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Μίεζαν, πλησίον εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ἀργυροδίνου Στρυμόνος. Ἐδῶ διέτριψαν τρία ὁλόκληρα ἔτη, ἀπὸ τοῦ δεκάτου τρίτου μέχρι τοῦ δεκάτου ἔκτου ἔτους τῆς ἡλικίας τοῦ μικροῦ Ἀλεξάνδρου. Τετρακοσίους χρόνους ἀργότερα, ἐδείκνυντο εἰς τὴν ἀνθηρὰν μακεδονικὴν πόλιν ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι τὰς λιθίνας ἐδρας, ὅπου ἐκάθησάν ποτε μαθητὴς καὶ διδάσκαλος, καὶ τοὺς ὑποσκήτους περιπάτους, ὅπου ἐπεριπάτησαν ὁ μέγιστος τῶν ἡρώων ὡς μεράκιον, καὶ ὁ μέγιστος τῶν φιλοσόφων ὡς διδάσκαλος αὐτοῦ.

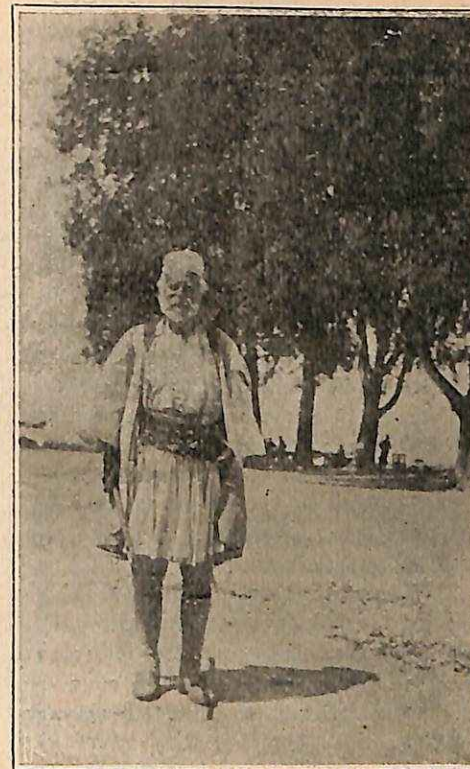
Ἡ ἱστορία τῶν πολιτευμάτων τῆς Ἑλλάδος, ἡ γνῶσις τῆς καταστάσεως τῶν πολιτειῶν αὐτῆς, αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι, τὰς ὁποίας μάλιστα ἀκριβῶς ὁ μέγας νῦς τοῦ Ἀριστοτέλους θαυμασιῶς προήγαγεν, ἔπειτα ἡ αἰσθητικὴ τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως, θὰ ἦσαν βεβαίως τὰ μαθήματα τῆς τριτοῦς ταύτης διδασκαλίας. Ἦμπορεῖ δὲ νὰ φαντασθῇ τις ποῖαν ἐντύπωσιν ἄφιναν οἱ βαθεῖς τοῦ Ἀριστοτέλους λόγοι εἰς

τὸ ἑκτακτὸν πνεῦμα, τὴν μεγαλουργὸν διάνοιαν καὶ τὴν φλογερὰν τοῦ παιδὸς φαντασίαν. Τοὺς Ἑλλήνας ποιητὰς ἐγνώριζεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐκ στήθους τόσον λαμπρά, ὥστε κατέπληττε μὲ τὰς ἀπαγγελίας του τοὺς εἰς τὴν Μακεδονίαν συχνὰ ἐρχομένους Ἑλλήνας πρέσβεις. Ποία δὲ ἦτο ἡ ἀγάπη αὐτοῦ πρὸς τὸν Ὀμηρον ἰδίως, πρὸς τὰς εἰκόνας καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰς πράξεις τῆς Ἰλιάδος, μαρτυρεῖ ἡ συνήθεια τὴν ὁποῖαν διετήρησε πάντοτε, νὰ φυλάττῃ

ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον μαζί μὲ τὸ ἐγχειρίδιόν του τὴν Ἰλιάδα, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀριστοτέλης τοῦ ἐχάρισε. Τὴν ἀρσίσωσιν εἰς τὸν Ἀριστοτέλην καὶ τὴν ἔρωτα πρὸς τὸν διδάσκαλόν του δὲν ἐλησμόνηε ὁ Ἀλέξανδρος κατόπιν, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐκστρατείας του. Μὲ τὸν Ἀριστοτέλην διετήρει τακτικὴν ἀλληλογραφίαν διὰ τὴν ἐπιστήμην δὲ ἐφύλαξεν ὁ ἥρωας οὗτος τῶν πολέμων τὸ βαθὺ τοῦ εἰδήμονος ἐνδιαφέρον. Πέσον δὲ συνάμα ἐπεμελήθη καὶ τὴν σωματικὴν του ἀσκήσιν, δεικνύει ἡ ἀπαράμιλλος ἀντοχή του εἰς τὰς μεγίστας τῶν στερήσεων καὶ ταλαιπωριῶν τοῦ πολέμου καὶ ἡ ἀκατάβλητος ἀνδρεία του εἰς τὰς μάχας. Παιδίον ἦτο ὅτε ἐδάμαζε τὸν περίφημον ἵππον Βουκεφάλαν, τὸν ὁποῖον κανεὶς ἄλλος εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Φιλίππου δὲν κατώρθωσε νὰ ἱππεύσῃ.

Δεκαεξὲς ἔτων νεανίαν ἠδύνατο ὁ Φίλιππος νὰ ἀφίσχῃ τὸν υἱόν του ἀντιπαισία εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐνῶ αὐτὸς ἐστράτευε κατὰ τοῦ Βυζαντίου. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐνίκα ὡς στρατηγὸς τότε τοὺς Μαίδους, μίαν Θρακικὴν φυλὴν, συνεικίζων δὲ εἰς τὴν χώραν αὐτῶν Μακεδόνων, ἐκτίζε τὴν Ἀλεξανδρόπολιν. Δεκαοκτὼ ἔτων κατόπιν εἰς τὴν Χαϊρώνειαν, ὡς στρατηγὸς τοῦ θαυμαστοῦ μακεδονικοῦ ἱππικοῦ, ἐπιπτε βαρὺς κατὰ τῶν ἀνικητῶν ἕως τότε Θηβαίων, καὶ συντρίβων τὸν ἱερὸν αὐτῶν λόχον, κατέστρεψε τὸν ἀντίπαλον στρατὸν. Οἱ Μακεδόνες ἐβλεπαν πλέον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τὸν ἀληθῆ των ἡγεμόνα, καὶ πρὸς μεγάλην τοῦ πατρὸς χαρὰν, τὸν μὲν θεόμορφον υἱὸν ὠνόμαζαν πλέον βασιλέα, τὸν δὲ Φίλιππον στρατηγὸν των. Ποῖον φῶς ἀκτινοβολοῦσε τὸ εὐγενὲς πρόσωπον τοῦ νεανίου τούτου, διὰ νὰ ἀξιώνεται τοιαύτην ἐπωνυμίαν, ἐνῶ ἐλαμπεν ἀκόμη ἡ δόξα τοῦ μεγάλου πατρὸς!

Ὀλίγον πρὸ τοῦ τραγικοῦ τέλους τοῦ Φιλίππου, τὰς τρυφεράς ταύτας σχέσεις πατρὸς καὶ υἱοῦ ἐσκίασε κάπως ἓν νέφος μελανόν. Ὁ Φίλιππος, κατὰ μακεδονικὰς βασιλικὰς συνηθείας, εἶχε νυμφεῖσθαι καὶ ἄλλας γυναῖκας, μιᾶς δὲ ἐξ αὐτῶν, τῆς Κλεοπάτρας, ὁ θεῖος, Ἀταλὸς τὸ ὄνομα, εἰς τοὺς γάμους τῆς νύχθησε νέον βλαστὴν τοῦ θρόνου, διάδοχον τῆς βασιλείας. Τοιαύτην αὐθάδειαν δὲν ἠδύνατο ν' ἀφίσχῃ ἀτιμώρητον ὁ εἰς ὅλα ραγδαίως καὶ σφοδρῶς, μόνον δὲ εἰς τὰς ἡδονὰς—τὰς ὁποίας ὁ Φί-

Ὁ γέρον-Τσελίγγας.

Χωριατόπουλα πρώτην φορὰν φωτογραφούμενα. (Φωτοσκίσεις.—Β' Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.)

λίππος κάπως περισσώτερον ἡγάπησεν—ἀπρόσιτος Ἀλέξανδρος. Εἰς τὴν γὰρ μὴλιον τράπεζαν ἐπάνω, ἐτίναξε τὸ ποτήριον κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ αὐθάδους θεοῦ τῆς νεαρᾶς συζύγου τοῦ πατρὸς. Ἐπηκολούθησε σκηνὴ βία μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ, ὅστις τότε μαζί μὲ τὴν ἀγαπητὴν του μητέρα Ὀλυμπιάδα, γυναῖκα ὑψηλόφρονος καὶ μεγαλόκαρδου, ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν αὐλήν. Ὁ Ἀλέξανδρος, ὅστις καὶ τὸν ἐνθουσιώδη καὶ ποιητικὸν του χαρακτῆρα ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τὴν μητέρα του, ἦτο τρυφερώτατος υἱός. Ὅτε ποτὲ εἰς τὴν Ἀσίαν ἔλαβε γράμματα ἀπὸ τὸν ἀντιβασιλέα Ἀντίπατρον μὲ παράπονα κατ' αὐτῆς, εἶπε πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν: «Δὲν γνωρίζει ὁ Ἀντίπατρος, ὅτι ἐν δάκρυ

τῆς μητρὸς ἐξαλείφει πολλὰς τοιαύτας ἐπιστολάς ἰδικὰς του».

Κατὸ τὴν θάνατον ἑμῶς τοῦ πατρὸς—τὸ θέρος τοῦ 336,—ὁ Ἀλέξανδρος παρευρίσκειτο πάλιν εἰς τὴν αὐλήν. Πρωτεύουσα τοῦ κράτους ἦτο τότε ἡ Πέλλα, κειμένη πλησιέστερον εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ ἡ Ἐδεσσα, κοντὰ εἰς τὸν ποταμὸν Λουδίαν, πλευστὲν ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς του ἕως εἰς αὐτήν. Καὶ ἡ πρώτη του πράξις ἦτο νὰ τιμωρήσῃ ἀμελιχτῶς ὅλους τοὺς ἐνόχους ἡ ὑπόπτους εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ πατρὸς. [Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

Ο ΧΑΜΑΙΛΕΩΝ

Μία μικρὰ φίλη μας ἤκουσε νὰ λέγουν, ὅτι τὸ ζῶον ποὺ ὀνομάζεται χαμαιλέον μεταβάλλει χρῶμα, ἀναλόγως τοῦ χρώματος τῶν ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα τὸ περιστοιχίζου ἢ τὰ ὁποῖα βλέπει· καὶ μ' ἔρωτᾷ ἐὰν αὐτὸ εἶνε ἀληθές.

Εἶνε τῶντοι μία λαϊκὴ δοξασία, ἡ ὁποία χρονολογεῖται ἀπὸ μακροῦ, διότι, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπάρχει περὶ τοῦ χαμαιλέοντος ἐν εἶδος θρύλλου, τὸν ὁποῖον συχνὰ ὑπαινίσσονται προκειμένου περὶ ἀνθρώπων, πολιτικῶν ἰδίως, οἱ ὅποιοι μεταβάλλουν φρόνημα καὶ γνώμην κατὰ τὰς περιστάσεις. Εἶνε ἀληθὴς χαμαιλέον, λέγουν περὶ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἀφοῦ ἄλλως τε τὸ πολιτικὸν φρόνημα ὀνομάζεται συνηματικῶς καὶ χρῶμα, ἐξ οὗ αἱ ἐράσεις χρωματίζονται, ἀχρωματιστος, ἀχρουν ὑπουργεῖον, κτλ.

Ὁ γάλλος μυθογράφος Λαφονταίν, ἀποδίδων τὴν ἰδιότητα αὐτὴν εἰς τοὺς αὐλικούς, λέγει περὶ αὐτῶν ἐς ἓν μῦθόν του: «Ὁρίζω τὴν αὐλήν ὡς χώραν, ἐποῦ οἱ ἄνθρωποι, μελαγχολικοὶ, φαιδροί, ἐτοιμοὶ εἰς ὅλα, ἀδιάφοροι πρὸς ὅλα, εἶνε ὅτι ἀρέσει εἰς τὸν ἡγεμόνα, ἢ ἐὰν δὲν ἡμποροῦν νὰ εἶνε τοιοῦτοι, προσπαθοῦν τουλάχιστον νὰ φαίνωνται. Λαὸς χαμαιλέοντων, λαὸς πιθήκων τοῦ κυρίου των.»

Ἄλλα δὲν ὑπάρχει τοῦτο μόνον τὸ περίεργον εἰς τὴν περὶ χαμαιλέοντος θρύλλον. Ὁ Ὀσίδιος, ὁ λατίνος ποιητής, ὁ ὁποῖος ἤκμασε τὸν Α' μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, γράφει κάπου: «Δὲν εἶνε ἄξιον θαυμασμοῦ τὸ μικρὸν αὐτὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον τρέφεται μόνον μὲ ἄερα καὶ λαμβάνει κατὰ βούλησιν ὅλα τὰ χρώ-

ματα :» Πρὸ τοῦ Ὀιδίου, κάποιος σοφὸς εἶχεν ἀποδώσει εἰς τὸ αὐτὸ ζῶριον παντοειδῆς ἰδιότητας, μᾶλλον ἢ ἦντον περιέργους. Πολὺ ἀργότερα ἀνεγνωρίσθη ὅτι αὐτὰ ἦσαν παραμύθια, καὶ εἰς τὴν παράδοσιν περὶ χαμαιλέοντος δὲν ἔμειναν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, παρὰ μόνον τὰ δύο χαρακτηριστικὰ ταναφρόμενα ὑπὸ τοῦ λατίνου ποιητοῦ, ἦτοι ἡ κατὰ βούλησιν ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος καὶ ἡ θρέψις διὰ τοῦ αἵματος. Ἄς ἴδωμεν τί πρέπει νὰ πιστεύσωμεν καὶ ἀπὸ αὐτά.

Ὁ χαμαιλέον, ὡς θὰ εἶδατε πολυλάκεις εἰς εἰκόνας, εἶνε μικρὰ σάυρα ἀρκατὰ παραδόξου μορφῆς, χονδρὴ σχετικῶς, μὲ κεφαλὴν σχεδὸν ἄλαιμον, ἡ ὅποια δὲν ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ κινῆται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ. Τὸ ἔρπετόν τοῦτο εἶνε ὀκνὸν καὶ βραδυκίνητον. Πραγματικῶς τρέφεται μὲ ἔντομα· ἀλλὰ ζῶν πάντοτε ἐπάνω εἰς δένδρα, ὅπου πιάνεται ἀπὸ τοὺς κλάδους μὲ τὰ μακρὰ του εὐστροφὰ δάκτυλα καὶ μὲ τοὺς ἐλιγμούς τῆς οὐρᾶς του, μένει ἀκίνητον καὶ δὲν πηγαίνει ποτε εἰς ἀναζήτησιν ἢ καταδιώξιν τῆς λείας του. Περιμένει ὑπομνητικῶς ἕως νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτόν, εἰμφορεῖ δὲ τὸσον μᾶλλον νὰ τὴν καταδικήσῃ, καθ' ὅσον οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔχουν μίαν ἰδιότητα, τὴν ὅποιαν ἀμφιβάλλω ἂν ἔχουν οἱ ὀφθαλμοὶ κανενὸς ἄλλου ζώου· διότι δὲν εἶνε σπάνιον νὰ ἴδῃ κανεὶς τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν τοῦ χαμαιλέοντος νὰ κινῆται πρὸς διαφόρους διευθύνσεις, καθ' ὃν χρόνον ὁ ἄλλος μένει ἀκίνητος· ἡ τὸν ἑνα νὰ προσηλωταὶ ἐμπρός, ἡ πρὸς τὰ κάτω, ἐνθ' ὁ ἄλλος διευθύνεται πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ὅταν λοιπόν, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ τελείου τοῦτου ὀπτικού συστήματος, ἰδῇ ὁ χαμαιλέον κανὲν ἔντομον καθήμενον ἐκεῖ-κάπου πλησίον του, ἀμέσως σπεύδει νὰ τὸ συλλάβῃ, τοξέων ἐναντίον του, μὲ δεξιότητα καὶ γοργότητα καταπληκτικὴν, τὴν γλῶσσάν του, ἡ ὅποια, μακροτάτη καὶ σκεπασμένη μὲ γλοιώδη οὐσίαν, ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὸ στόμα του...μαζὶ μὲ τὴν λείαν.

Εἶνε φανερόν, ὅτι ὁ χαμαιλέον, ὁ ὁποῖος περιμένει οὕτω νὰ ἔλθῃ ἡ τροφὴ εἰς τὸ στόμα του, πολλάκις θὰ ὑποβάλλεται εἰς μακροχρόνους νηστείας. Ὁπωσδήποτε ὅμως εἶνε βεβαίωμένον ὅτι, μεθ' ὅλα, ὅσα ἰσχυρίζοντο ἄλλοτε, δὲν εἶνε παντοτινὸς νηστευτὴς καὶ δὲν ζῇ μὲ ἄερα.

**

Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα τὸ ζήτημα τοῦ χρωματισμοῦ του.

Ἀπὸ πολυαριθμους παρατηρήσεις συνάγεται, ὅτι τῶνόντι τὸ δῆμα τῆς σαύρας αὐτῆς ἡμπορεῖ νὰ λάβῃ διάφορα χρώματα· ἐβεβαίωθη ὅμως ὅτι τὸ χρῶμα τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια τὴν περι-

στοιχίζουν ἢ τὰ ὅποια βλέπει, δὲν ἔχουν καμμίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς δερματικῆς τῆς χροῖας, καμμίαν σχέσιν μὲ τὰς ἀλλαγὰς τοῦ χρώματός της.

Ἰδοὺ τί λέγει ἑνας φυσιοδίφης, ὁ ὁποῖος ἐμελέτησεν ἰδιαίτερος τὴν χαμαιλέοντα : «Τὸ σύνθετον χρῶμα τοῦ εἶνε τεφρόν, συχνότατα ὅμως εἶδα τὸ τεφρόν αὐτὸ νὰ μεταβάλλεται εἰς κίτρινον, οἰωδες. Ἀλλὰ καὶ τὸ κίτρινον αὐτὸ ἡλατῆς τόνους. Ἀλλοτε ἐθαύμυτο καὶ σχεδὸν ἡγγίξε τὸ πράσινον, ἄλλοτε ἐγίνετο ἀνοιχτότερον, ὑποκίτρινον καὶ σχεδὸν ὑπόλευκον. Οὐδέποτε ὅμως εἶδα ἐπὶ τοῦ χαμαιλέοντος χρῶμα κόκκινον, κυανοῦν ἢ ἰώδες, μολοντί ἐπανειλημμένως προσεπάθησα νὰ τὸν ἐπηρέασω μὲ ἄνθη, μὲ φράσματα, μὲ εἰκόνας τῶν διαφόρων τούτων χρωμάτων.

«Ἀναζητήσας τὴν αἰτίαν τῶν ἀλλοιώσεων, τὰς ὁποίας παρετήρησα, νομίζω ὅτι τὴν ἀνεκάλυψα εἰς δύο ἰδιαίτερας περιστάσεις αἱ ὁποῖαι εἶνε : ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ἐκθεσις τοῦ ζώου εἰς ἡλιακὰς ἀκτίνας πολὺ ζωηράς. Συγκίνησις ἀλλοιῶσε τε, ἀντὶ νὰ χρωματισθῇ ἐξ ὁλοκληροῦ διὰ τούτου ἡ ἐκείνου τοῦ χρώματος, τὸ δῆμα ποικίλλεται μὲ μεγάλας κηλίδας, αἱ ὁποῖαι τῷ δίδουν πολὺ περίεργον ὄψιν. Συμπεραίνω ὅθεν ὅτι τὸ τεφρόν εἶνε τὸ φυσικόν τοῦ χρώμα· διότι ὅταν ἔχῃ αὐτὸ τὸ χρῶμα ὁ χαμαιλέον, φαίνεται εὐρισκόμενος εἰς τὴν πλέον ἡρεμον καὶ εὐτυχίᾳ τοῦ κατὰστασιν· τὰ πλεῖστα τοῦ διαστέλλονται, τὸ δῆμα καλύπτει τὸ σῶμα χωρὶς καμμίαν ρυτίδα· ἀλλὰ ὅταν, ἐξ αἰτίας οἰαςδήποτε συγκινήσεως, φόβου, θυμοῦ κτλ. προσλαμβάνῃ κίτρινον ἢ ὑποκίτρινον χρῶμα, τότε φαίνεται ἰσχνὸς καὶ κενός· καὶ ὁ ὅσον ἀνοίγει τὸ κίτρινον, τὸσον τὸ σῶμα φαίνεται ἰσχνότερον, ἐλαυνότερον, ἡ δὲ μορφή του γίνεται εἴπερ ποτε οἰκτροτέρα ὅσῳκς τὸ δῆμα του στίζεται ὑπὲρ διαφόρων χρωμάτων.»

Αὕτη εἶνε ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς μυθώδους ἰδιότητος τοῦ μεταχρωματισμοῦ, τὴν ὅποιαν ὁ θρύλλος ἀποδίδει εἰς τὸν χαμαιλέοντα. Ἐν τούτοις, μολοντί τὴν γνωρίζομεν πλέον, δὲν θὰ παύσωμεν, ὁσάκις παρουσιάζεται εὐκαιρία, νὰ παραβάλλωμεν πρὸς τὸν χαμαιλέοντα τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι μεταβάλλουν γινώσκας καὶ διαθέσεις, διότι εἶνε διαρκῆς καὶ ἰσχυρὰ ἐν ἡμῖν ἡ ἐπίδρασις τῶν ἀρχαίων λαϊκῶν προλήψεων. Χάρις εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν, ὁ χαμαιλέον εἶνε καὶ θὰ εἶνε διὰ παντὸς τὸ σύμβολον τῆς ἀσταθείας καὶ τοῦ ἀλλοπροσάλλου τῶν ἀνθρώπων!

ΠΕΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

[17ος Διάπλαιν τοῦ 1908, σελ. 385]

Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον ἔλαβαν μέρος 141, ἐξ ὧν 13 Σύλλογοι διὰ τοῦ ἐξεσπαθώματος δὲ ὧν αὐτὸν διετέθησαν φύλλα 17,832, ἰσοδυναμούντα πρὸς 342 συνδρομας. Εἶνε δηλαδὴ ὡς νὰ προστεθῇσαν εἰς τὸν κύκλον μας 313 νέοι ἐτήσιοι συνδρομηταί.

Πέρυσιν, εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦ Ἐξεσπαθώματος εἶχαν λάβῃ μέρος 252, οἱ ὁποῖοι διέθεσαν φύλλα 34,513, ἰσοδυναμούντα πρὸς 664 συνδρομας. Ἐπομένως τὸ ἐφετεινόν ἔξεσπαθῶμα ὑστερεῖ τοῦ περυσινῶ κατὰ τὸ ἡμίον!

Πολὺ λυπηρὸν αὐτὸ. Ἀντὶ νὰ προχωρήσωμεν, πηγαίνωμεν ὀπίσω. Ἐννοεῖται δὲ καλλισία καὶ δικαιοδογία, διὰτὶ φέτος δὲν ἡμπορέσα νὰ ἐκδώσω περὰ μόνον τρία δωδεκαεσπία φύλλα, ναυδῆσθαι τὸν τίμον μου μόνον κατὰ 12 σελίδας, ἐνθ' ὁ σκοπός μου ἦτο νὰ ἐκδίδω ἀπὸ ἐν δωδεκαεσπιδίου τὸν μήνα. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὸ ἔξεσπαθῶμα τοῦλάχιστον τὴν αὐτὴν ζωηρότητα μὲ τὸ περυσινόν, ἂν δὲ καὶ μεγαλότεραν, διπλασίαν. Ἀπεναντίας ἡ ζωηρότης τοῦ φέτος ἦτο κατὰ τὸ ἡμίον ὀλιγωτέρα. Τὶ ἡμποροῦσα νὰ κάμω;

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ὅσοι ἔκαμν τὸ χρέος των, ὅσοι ἐξεσπάθωσαν, δὲν εἶνε ἀξιοὶ τῶν θερμότερων ἐκ μέρους μου εὐχαριστιῶν. Δὲν πταῖουν βέβαια αὐτοί, ἂν δὲν τοὺς ἐμνησθῇσαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὥστε ἡ ἐνέργειά των νὰ ἔχῃ καλλίτερον ἀποτέλεσμα. Τοὺς εὐχαριστῶ λοιπὸν ὅλους ἐγκαρδίως, εὐχομαι δὲ νὰ εὐρύν πολλοὺς μὴντας εἰς τὸν νέον Διαγωνισμόν Ἐξεσπαθώματος, ὁ ὁποῖος δὲ προκηρυχθῇ εἰς τὸ προσεχές.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Σύλλογος «Ῥαία Χίος» Ἀλεξανδρείας, φύλλα 1568 (Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων).

Λέων τῆς Ἑρήμου, φύλλα 728 (Κορυφαῖος τῶν Μονάδων).

Σύλλογος «Χιὰκ Δράσις» Χίου, φύλλα 936.—Σύλλογος «Πρόνοις» Μιτυλήνης, 741.—Σύλλογος «Ἀναγέννησις» Καΐρου, 690.—«Πανελλήνιος Ἰωνικός Σύλλογος» Σμύρνης, 669.—Σύλλογος «Ἀγών» Μιτυλήνης, 641.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ὀνειρον τῶν Ἑλλήνων, φύλλα 520.—Μετ'εξέδωτο Μοναχίας, 461.—Ταπεινὸς Κύριος, 381.—Ἐργον Αὐτοκράτορος 370.—Χιονισμένος Λόφος, 338.—Ἀθανάσιος Λάκος, 293.—Ἀετός, 246.—Δάφνη τοῦ Πηνειοῦ, 234.—Ὁρὰς Ἑλληνικῆς Δόξης καὶ Βασιμῆς τῆς Ἐλευθερίας, 234.—Σύλλογος «Ἑλπίς» Μιτυλήνης, 234.—Στρατηγία τῆς Ἀσίας, 225.—Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας, 208.—Παρασκευᾶς Ζερβός, 169.—Ὁρὰς Ἡλιακῆς Ἀκτίνος καὶ Ἀφροδέσης Θαλάσσης, 156.—Ἠνοχρῆ Ἀερίαν, 156.—Ἰερός Ἀγών, 153.—Τίτικα Χ. Λέγγερ, 156.—Πολύμνια Ρούπα, 156.—Σιγὴ τοῦ Λάσου, 156.—Φλοῖβος τοῦ Βοσπόρου, 156.—Σύλλογος «Κνωσός» Ἡρακλείου, 143.—Σύλλογος «Μέμφις» Καΐρου, 142.—Παρθασός, 142.—Φλωρεντία Μαυρομάτη, 139.—Ἀρδολοῦριδο, 130.—Ἀθηνα Μαραβέλια, 130.—Ροδοπαία Ἑλληνοπούλα, 130.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Ἄδρα τῆς Νεότητος, φύλλα 104.—Παναγ. Χ. Γεωργιάδης, 104.—Ἀράς, 104.—Ἑλπίς, 104.—Κωνστ. Ε. Μελετινός, 104.—Μίλης Ζέζας, 104.—Ἡ Πατρίς ἐν Κινδύνῳ, 104.—Σπυρ. Σ. Τσιρογιάννης, 104.—Ἀντι-

γόνῃ Ε. Φιλιππίδου, 104.—Γλυκογράμα, 97.—Ἑλληνικὸν Ὀνειρον, 96.—Εὐδομον Ἰον, 83.—Ἀπολυθεῖσα Ἑλπίς, 78.—Γαλανὸν Ματάκι, 78.—Δωδεκαετής Διάβολος, 78.—Ἐνωσις ἡ Θάνατος, 78.—Ἐξυπνὸς Βλάκας, 78.—Νιφάς, 78.—Σύλλογος «Ἐνωσις» Χαλκίδων, 78.—Δεινοπαθουμένη Ἑλπίς, 65.—Πρόμαχος τῆς Ἰδέας, 65.—Τρελλὸ Ναυτάκι, 63.—Αγοροκόριτος, 52.—Ἀγχιτῆς Ἑλληνόταις, 52.—Οὐρανία Ἀναστασία, 52.—Ἀνθὸς τῆς Αἰγύπτου, 52.—Ἀσὶρ τοῦ Βέγα, 52.—Ἀτσιανοπούλα, 52.—Ἄδρα τοῦ Πηλίου, 52.—Ἀντοχάριστα τῶν Βαλκανίων, 52.—Θηρεσία Κ. Βασιλάδου, 52.—Βάσιγκτων, 52.—Ζένη Α. Βασιλά, 52.—Βεῖλος Φράγκας, 52.—Βυζαντινὸ Ἀηδόνι, 52.—Ζαχάρω Γερασιμίδου, 52.—Ἀγλαΐα Γεωργιάδου, 52.—Ἰωάννης Κ. Γκελιάνης, 52.—Δαφνοστεφανουμένη Ἑλληνοπούλα, 52.—Δέσμη Ρόδων, 52.—Δωδωναῖος, 52.—Εἰμα Ζακυνθία, 52.—Ἐλπιδοφόρος, 52.—Ἑλπίς τῆς Κοῆτης, 52.—Ἐνδομοιῶδες Κύριος, 52.—Ζάν, 52.—Ζήτω τὸ Σύνταγμα, 52.—Μαρία Ζιζηλά, 52.—Ζιζὴ Χανούμ, 52.—Ζίνα, 52.—Στάλη Θωμαΐδου, 52.—Ἰωάννης Καμπανάρης, 52.—Εἰρήνη Α. Καντζελιέρη, 52.—Ἑλλήν Καρτερού, 52.—Καρναῖς, 52.—Ἀννα Β. Καρώνη, 52.—Κλειὸ Καταναπούλου, 52.—Ζαφειρία Π. Κοντολούκα, 52.—Κόρη τῆς Μακεδονίας, 52.—Ἰωάν. Δ. Κορτέσης, 52.—Ἰωάν. Ν. Κουμαριανός, 52.—Καλλιόρη Κουφουδάκη, 52.—Δήμητρα Δ. Λαγκαρδίου, 52.—Λάρις τῆς Ἑλλάδος, 52.—Λεοβόνας, 52.—Ἀρμονομένη, 52.—Νικόλαος Δ. Λούρος, 52.—Ἀλεξάνδρα Ἀρ. Μεταξά, 52.—Μιρὸς Πολωνός, 52.—Μιμόζα, 52.—Εὐτυχία Κ. Μπορού, 52.—Μυροβόλον Ἰον, 52.—Νικόλ. Τ. Ναουμίδης, 52.—Φίλιππος Ἀθ. Ξανάρης, 52.—Κούλα Γ. Οικονομοπούλου, 52.—Ὀνειρον τῆς Κύπρου, 52.—Ὀνειροπόλος; Κοῆς καὶ Κορητικὴ Ἀγορογαλῖα, 52.—Πανελλήνιος Ἰδέα, 52.—Δημ. Φ. Παπαφώτης, 52.—Βύσσηλος Παπαλάκης, 52.—Ποις-Πατρις, 52.—Κωνστ. Γ. Πλάκας, 52.—Σύλλογος «Πλειάδες», Πύργου, 52.—Πῦρ τῆς Ἐλευθερίας, 52.—Ὀδυσσεὺς Σκελελλάρης, 52.—Τὸ Σβστό μας Κανδήλι, 52.—Μαρία Ν. Φραγκαντώνη, 52.—Φυσιολάτρης, 52.—Πέτρος Χατζηπέτρος, 52.—Ἀχιλλεύς Ὀρολογόπουλος, 52.—Μεγακλῆς Ἀλικακῆς, 39.—Σύλλογος «Τιτοφόρος», Πύργου, 39.—Σύλλογος «Ἀθηνᾶ», Καλαμῶν, 26.—Ἀλεξανδρινὸς Ἀρης, 26.—Γλυκεῖα Ἀμμουδιά, 26.—Περικλῆς Μακρῆς, 26.—Μπερδεμένη Κυκαμιά, 26.—Νοσταλγὸν Ἑλλήν, 26.—Παιριώτης τοῦ Ὀμήρου, 26.—Σατανᾶς, 26.—Νικόλαος Σουλοῦνας, 26.—Φωτοσκίασις, 26.—Δαφροσεφῆς Σημαῖα, 18.—Καλλιτεχνικὴ Ψυχὴ, 13.—Εὐλαμπία Κ. Λυκουρέζου, 13.—Μιρὸ Διαβολάκι, 13.—Κλορίνδης Σανσών, 13.

Εἰς ὅλα τὰ βιβλία τοῦ βιβλίου τοῦ βραβεῖου, εἰν δὲν ὀρίσῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ βιβλὸς ὁ βραβευόμενος, ἐκλέγων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς Προκηρύξεως ἐκ τῶν δημοσιευμένων εἰς τὸ φύλλον τοῦτο (Σελ. 380) Τυποκατάλογον Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης.

Αἱ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ διὰ τὸ σύνπλεγμα τῶν Βραβευμένων (ὧν τῶν λαβόντων Α' καὶ Β' τάξεως Βραβεῖον), εἶνε δεκταὶ μέχρι 31 Δεκεμβρίου. ὁ. ἔ. Ὅσοι δὲν ἔχουν στείλῃ ἔως τότε, θὰ μείνουν ἔξω. Ὅσοι εἶχαν στείλῃ ἄλλοτε, φωτογραφίαν των καὶ ἐδημοσιεύθη, πρέπει νὰ στείλουν νέαν ἢ ἄλλο ἀντίτυπον τῆς ἰδίας.

Οἱ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιούνται νάντιπροσωπευθῶν εἰς τὸ σύνπλεγμα διὰ μίας μόνον ἑκάστος φωτογραφίας, εἴτε μόνον τοῦ Προέδρου, εἴτε, ἀντ' αὐτοῦ, ἐνὸς μέλους τοῦ Συμ-

βουλίου, εἴτε ὅλου τοῦ Συμβουλίου ἐν συμπλέγματι. Διὰ πᾶσαν ἐπὶ πλέον φωτογραφίαν, τὴν ὅποια θὰ ἐπεθύμει βραβευθεὶς τις Σύλλογος νὰ ἔχῃ συμπεριλαμβανένην εἰς τὸ σύνπλεγμα, πρέπει μετὰ τῆς φωτογραφίας ταύτης νάπεσταλῇ καὶ ποσὸν 10 φράκων, διὰ τὴν πρόσθετον δαπάνην τῆς τσιγγογραφίας ὅσων καὶ βραβευθεὶς Σύλλογος δύναται νάντιπροσωπευθῇ εἰς τὸ σύνπλεγμα δι' ὅσων φωτογραφίων θέλει, τῆς μίας δωρεάν καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ πληρωμῇ 10 φράκων δι' ἑκάστην.

ΕἰΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἑκάστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτοῦ φύλλων, ἦτοι ἐν [Ε] διὰ καὶ 25 φύλλα. Τὰ Εἰσημὰ τῶν Συλλόγων διενεμήθησαν ἐξ ἴσου εἰς τὰ μέλη τῶν Συμβουλίων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1909, ἡ Διάπλαιν τῶν Παίδων εἰσέρχεται εἰς τὸ 32ον αὐτῆς ἔτος.—Οἱ συνδρομηταί μας, τὸν ὅποιον ἡ συνδρομὴ ἔλξεν ἤδη, ἡ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται

Ν'ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ

των ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρευμένης ἐγγραμμῆς κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, ἐτησίαν ἢ ἐξαμηνίαν, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

καθ' ἣν ὁ κληρωθὴσόμενος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ

τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δραμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους 50.000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους θὰ γίνων ἈΛΛΑΓΗ ΤΕΣΣΑΡΕΣ Κληρώσεις Δύρων ποικίλων ἀξίας 1600 ἐν ὄλῳ δραμῶν, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 45ον φύλλον, σελ. 372.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ἐγκαρδίως καὶ ὅσους ἀνέωσαν τὴν συνδρομὴν των αὐτὴν τὴν ἐδομάδα. Εἶνε περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀνανωσαντας τὴν προηγουμένην, καὶ κατὰ μείζονα λόγον, δὲν ἡμπορῶ νὰ τοὺς ἀναφέρω ὡς εἶνε βέβαιον ὅμως ὅτι διὰ τῆς τῶν εὐγενῶν προθυμίας των μοι ἔδωκαν δῆγμα τῆς ἀγάπης των ἀλληλομνητόν.

Ἐξυπνὴ Βλάνα, ἀ. ἐπιθυμῇ νὰ ἔχῃ μὲ τὸν φίλον Ζαλοκώσταν ἀλληλογραφίαν, ἡμπορεῖ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἂν δέχεται, διὰ Μ. Ἀγγελίας σου. Κί' ἐγὼ χαίρω πῶς ἀπεφάσισαν καὶ οἱ Ὁρᾶς νὰ ἰδρῶσιν Σύλλογον ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ μας. Σοὺ ἔστειλα τὰ φυλλάδια.

Κορητικὴ Ἀγορογαλῖα, χαίρω πολὺ πῶς ἡ ἀδελφὴ σου εἶνε τώρα καλλίτερη, καὶ τὴν ἀσπάζομαι. Εἶδ' ὅτι καλὸ πῶς κάμετε ὅταν φθάνῃ τὸ φύλλον πρῶτ' πρῶτ' καὶ σὰς βρίσκει στὰ κρεβάτια. Καλὰ θὰ κάμῃ ἡ μαμά σας νὰ μὴ σὰς τὸ δίδῃ, παρ' ἀφ' οὗ ἐνδοῦνται καὶ καταβῇ.

Χαίρω, Σημαιοφόρος Ἑλλήν, πῶς σ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐκλογὴ μου, ἀφ' οὗ καὶ σὺ αὐτὸ τὸ

ψευδώνυμον, ἐξ ὧν ἐπρότεινες, ἐπιθυμοῦσας. Ὡραία τὰ Παιδικὰ Πνεύματα καὶ μερικὰ ἀρεῦκτως θὰ δημοσιευθῶν.

Λόφος τοῦ Γάνου, εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὰς Μαγικὰς Εἰκόνας καὶ διὰ τὸ ἀρθράκι περὶ Σκυλλοφάρων καὶ Χελωνῶν, πῶς μετέφρασες ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸν περιοδικόν. Ἰσως καποτε τὰ χρησιμοποιήσω, ἀλλ' ὄχι γρήγορα, διότι πρὸς τὸ παρόν δὲν ἔχω στήλῃν διὰ τοιοῦτα.

Ὡραιοτάτῃ ἡ ἐπιστολὴ σου περὶ φθινοπώρου, Ὀλβία. Τὴν δὲ προτροπὴν σου διὰ τὸ ἔσπαθῶμα, ἂν εἶχα τόπον, θὰ τὴν ἐδημοσίευσα, διὰ νὰ ἴδωσιν καὶ οἱ ἄλλοι πῶς σκέπτονται δι' αὐτὸ τὸ καθήκον οἱ καλοὶ μου φίλοι. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ Σύλλογός σας γρήγορα θὰ ἀναδειχθῇ καὶ Κορυφαῖος.

Με πολλὴν χαρὰν ἐδιόδα γράμμα σου, Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλί, ὅστερ' ἀπὸ τῶσων καιρὸν πῶς εἶχες νὰ μοὶ γράφῃς. Ἐλπίζω ὅτι δὲν ὀργήσῃς καὶ πάλιν νὰ μ' ἐνθυμῇς. Τετράδια σοῦ ἔστειλα.

Σὲ συγχαίρω, Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλε, διὰ τοὺς εὐτυχῆς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου, καὶ στὰ δικά σου! Μοὶ γράφεις ὅτι σὲ ὀλίβει πολὺ ὁ χωρισμός της· πολὺ φυσικὴ αὕτη ἡ λύπη, ἀλλ' ἡ ἰδέα τῆς εὐτυχίας της δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ σὲ παρηγορήσῃ;

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Γαλανὴ τοῦ Αἰγίου, x. (Δ.Τ.) Βαρδύσιος τῆς Σύρου, x. (Σ.Ε.) Ἐθνικὴ Ἀμυνα, x. (Μ.Κ.) Ἀργεῖος Χαράς, x. (Α.Π.) Θάλλουρα Μυροῖνη, x. (!:+) Ἰσοπεφές Ἀστὺ, x. Λαοδῶδες Πήλιον, x. (**) Γαλανὴ Χαλκιοπούλα, x. (Γ.Χ.) Ζιζάνιον Καΐρου, x. (=εξ) Ἡλεκτρικὸν Φῶς, x. (Γ.Θ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν : ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλί (0) μὲ Μοσομουρομένη Χίον, Λευκὴν Νεφέλην, Διακριθεῖσαν Ἀρκακιάδα, Εὐθυμον Κόρην, Ποιητικὴν Κόρην, Κυανόφθαλμον Κόρην, Κότινον.

Ἡ Διάπλαιν ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : Στρατηγὴν τῆς Αἰσίας (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ὑμνον τῆς Κοῆτης (ἔστειλα) Ἑλπιδοφόρον Σημαῖα (ὀφείλεις ἀκόμη 15 λεπτά) Ἰλ. Ν. Β. (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ περιμένω νὰ ἐκπληρώσῃς τὰς εὐγενεῖς ὑποσχέσεις σου) Γλυκεῖαν Πατρίδα (ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς· μὲ γαῖα τὰ πολιτικά, κύριε φοιτητά!) Λέοντα τῆς Ἑρήμου (ἔστειλα) δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 3 Νοεμβρίου· ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 14 Νοεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου.

ΓΟ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον ἂν γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖο μᾶς εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

464. Δεξιόγραφος.

Τὴν γενικήν ενός Θεοῦ
Μὲ πόλιν ἂν ἐνώσης,
Πρωτεύουσαν ἑλληνικοῦ
Νηριοῦ ὅα φανερώσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

465. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος.

Τὸ ὅλον γράφεται μὲ νῖ
Διὰ τὰ ἐννοήσης,
Εἶνε χωρὶς τὴν Ἀττική
Ποῦ εὐκόλα ὅα λύσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος

466. Στοιχειόγραφος.

Στὴ μέση τοῦ ἐπιρρήματος
Προσέθεσα ἓνα ρῶ,
Κ' ἓνα ποὺ ἐπέταξε—
Τὸ βλέπω καὶ ἀπορῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεκαπενταετοῦς Πλοιάρχου

467. Ἀναγραμματισμός.

Πόλιν σεισμός ἐγκρέμισε
Στὴν Αἴγυπτον γνωστήν,
Κ' εἶδαμεν ἑστὰ ἐρείπια
Ἀρχαίαν ἐορτήν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Δ. Ρέτου

468. Πυραμίδ.

+ Οἱ σταυροὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* + * = Πρόθεσις.
* + * * = Βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν.
* * * + * * * = Τεχνίτη, ἐπαγγελματίας.
* * * * + * * * = Βυζαντ. Αυτοκράτωρ.
* * * * + * * * * = Ζῶον προϊστορικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζακυνθίου Πανσέ

469. Ἐπιγραφή.

Σ Π Ε Ο Ε Λ .
Ι Ε Μ Π Α Ο .
Τ Ν Υ Ι Τ Ι .
Σ Ε Θ Τ Ε Ε .
Ο Δ Ι Ι Τ Χ Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος Μόντε-Χρίστου

470. Λογοπαίγνιον.

Ποία χώρα λέγουν ὅτι εἶνε μαμμή;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου Ἑλλήνου

471. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν ἑλληνικῆς μεγαλονήσου, τὰ δὲ δευτέρω ἀμερικανικῆς:

1, Χώρα γνωστὴ ἐκ τῆς ἁγίας Γραφῆς; 2, Προφῆτης; 3, Προφῆτης; 4, Χώρα τῆς Ἀσίας; 5, Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Διαβολάκι

472. Μικτόν.

ω-θ-ου-ι-ν-η-π-στ-ία

ς-ου-κς-ε-δδ-τ-σιαυη-τχ

Ἐστάλη ὑπὸ Σταματίνου Σ. Πατρικίου

473. Γρίφος.

καὶ καὶ / ι ι
καὶ εγ καὶ / ι βατα ι Π μ' Ν ὦν.
καὶ καὶ / ι ι
καὶ καὶ / ι ι

Ἐστάλη ὑπὸ Εὔστρ. Ζ. Παρασκευαίδου

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1908)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. 7. Χρυσόδετ φρ. 10.

Τόμοι 3: τῶν ἐτῶν 1906, 1907 καὶ 1908, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδετος φρ. 8. Χρυσόδετ φρ. 10.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά καὶ ἠθικά ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς „Διαπλάσεως τῶν Παίδων“.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὅλγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουριδίου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας δ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Φῶτης. Ἑμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Εὐχαριστῶ καὶ εἰδοποιῶ τοὺς ἀποστελλαντάς μοι δελτάρια ὅτι παύω ἀνταλλάξιν δελταρίων ἕνεκα μαθημάτων. Ἐλαιοφόρος Σημαία, Beyrouit. (Θ,335)

Τὸν ἀγαπητὸν μας φίλον Θεόδωρον Π. Τριχογλίδη, τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν τῶν μαθητικῶν μας ὁρῶντων, συγχάριμεν ἐκ βάθους καρδίας διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ προσόδους ἐν τῷ σταδίῳ τῆς δράσεως, εὐχόμενοι τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὁραίων του ὁνείρων. — Φ. Πονπουλίδης, Ράλλης, Ἰούλιος, Ἐρρίκος. (Θ,336)

Ιδανιότης μας, γιὰ τὴ γλυκεῖα γιορτὴ σου ἓνα μπουκέτο ὁλόθερμες εὐχέ. — Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος, Μαγαμένη Ἐλπίδα. (Θ,337)

Ἀεοντόκαρδοι Κρήτες! Γενναῖοι Μικραῖται! Πολυμήχανοι Αἰγύπτιοι! Ἀτρόμητοι Θεσσαλοὶ! Φιλελεύθεροι ὑπόδουλοι! Εἶνε δυνατόν, ἂν εἰς τὰς φλέβας σας ρέῃ αἷμα Ἑλληνικόν, νὰ μὴ ἀναδείξετε ὡς πρῶτον τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον «ΔΕΙΝΟ-ΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ». ὑπὲρ ἧς τόσον αἷμα ἐχύσατε; Ἐμπρός λοιπόν! (Θ,338)

Ἄρχομαι ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Γραμματόσημον ἐπὶ εἰκόνας. Ὁ-ραιότερον βραβεύσω μὲ Album. — Ἀντώνιος Γαρμπής, Κυδωνίαι (Asie Mineure). (Θ,339)

ΔΕΚΑ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ

Διὰ τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1909

ΗΣΥΧΟ ΑΕΡΑΚΙ
ΗΧΩ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ΚΕΛΑΡΥΖΟΝ ΡΥΑΚΙΟΝ
ΚΛΑΔΟΣ ΕΛΑΙΑΣ
ΜΥΡΟΒΟΛΟΣ ΑΥΡΑ
ΠΕΡΙΠΑΘΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑ
ΣΙΓΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
ΣΙΩΠΗΛΗ ΝΥΞ
ΦΛΟΙΣΒΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ
ΧΡΥΣΩΜΕΝΗ ΔΥΣΙΣ

(Θ, 340)

Ψηφίσατε, ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, τὰ ἄνω προτεινόμενα δέκα Ψευδώνυμα μας. Νομίζομεν ὅτι εἶνε ἄξια τῆς ψήρου σας.

Ἡσυχὸ Ἀεράκι καὶ Σα (Θ,341)

Ἀνταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν μόνον μὲ τοὺς συνδρομητὰς τῆς „Διαπλάσεως“. Διεύθυνσις: Mr C. Psaltoglou, Kafrel-Zayat (Egypte). (Θ,342)

Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ